

ХТО СЬОГОДНІ ГОЛОВНИЙ

(Excerpt in Ukrainian)

Translated by: Olena Dzjuba-Pogrebnyak
Contact of the translator: dolenapogr@gmail.com

Як ми ростемо

Починається все так: спочатку ти в маминому животику маленький, мов сардинка. Коли ж виростаєш завбільшки з батон, з'являєшся на світ божий. Спочатку, поки не почнеш ходити, ростеш у довжину, а вже потім - у висоту. Радієш, коли вдається досягнути до клямки дверей, а ще більше - коли можеш засвітити світло. Як називати дівчаток? Тут справа така: Ніка зараз дівчинка, її сестра Лія теж. Їхня сестра Лучка вже дівчина, мама - жінка. (Як це в хлопців, хай думають самі.) Одного дня Ніка теж стане дівчиною, а потім жінкою. Звісно їй цікаво, коли це станеться, і як вона знатиме, що стала дівчиною, а згодом - жінкою.

Лучка їй пояснює:

«Свого часу дізнаєшся. Але спочатку ти повинна навчитися, як сказати : РРОСЛА. Ти не вмієш. У тебе завжди виходить Л. Ти кажеш ЛОСЛА. Чуєш мене? РРОСЛА. Чуєш, як мій язичок деренчить?»

Ніка розуміє. Починає вправлятися:

«ЛЛЛ. ЛОСЛА»

«Ні, ні, Ніко, в тебе нічого не деренчить. Дивися: РРРР. Язичок повинен деренчати, мов трактор. Росла.»

Ніка старається:

«ЛЛЛЛ. Тлактол. Лосла.»

«Ні, ні», сказала Лучка. «Сьогодні в тебе не виходить. Ти ще замаленька. Спробуєш завтра».

Ніка стурбована. А якщо завтра буде запізно, і її язичок ніколи не задеренчить, і вона ніколи не стане дівчиною і жінкою? Вона так переживає, що вправляється весь день. Навіть увечері, коли мама, яка вже жінка, попрощалася з нею, Ніка все ще вправлялася: «ЛЛЛЛ. ТЛАКТОЛ. ЛОСЛА».

Не виходить. Ніяк не виходить. Вона геть у відчаї. Так і заснула під час цього вправляння, і снилося їй оте Л, яке не хоче деренчати, а лише теленькати. Наступного ранку, коли вона прокинулася, язичок уже відпочив. Знову намагається його налаштувати. І диви: Л раптом почав деренчати – РРРР! Вийшло, вийшло: «РРРР!» повторює вона. «Трактор!» вправляється. «РОСПА!» Аж не тямить себе від радощів. Швидко підстрибнула. Боса побігла хатою, щоб знайти Лучку і розповісти їй про свій успіх. Знайшла її в кухні за сніданком.

«Ручка, Ручка, я вже виросла!» - закричала. «Посрухай. Трактор! Срухаєш, як деренчить? Я вже верика! Я стану скоро верикою дівчиною і жінкою?»

Коли Ніка стане великою

Ніка саме святкувала четвертий день народження. Ще раніше вона навчилася, як на пальчиках показати, що їй уже чотири рочки. Це не так уже й просто. Четвертий пальчик тягнеться вниз. Іншою рукою доводиться тримати мізинчик, щоб безіменний палець

залишився виструнченим. Мама каже, що можна показати інакше: схвати перший палець, великий палець. Але Нікі це здається зовсім нерозумним. Великий палець перший, схвати потрібно останній, ти ж ростеш за порядком: спочатку тобі один рочок, потім два, потім три... Не годиться починати з кінця. Ах, набагато простіше буде мати п'ять рочків. Покажеш усі пальчики і все тут. Тоді ти вже справді велика. І незабаром почнеш ходити до школи. Малюватимеш кружечки і рисочки в великих зошитах і знатимеш порахувати, скільки буде сім плюс один. Ввечері виконуватимеш завдання і вчитимешся. Коли мама скаже: «Ніко, спати», вона відповість: «Ще не йду, немає часу, в мене домашка».

Коли Ніка підросте ще трішки, вона кататиметься на великому велосипеді. В кишені в неї буде дозвіл. Коли її зупинить поліцейський, вона покаже йому дозвіл зі своєю фотокарткою, закиває йому головою під носом і скаже: «Дивися, поліцейський, у мене шолом». Потім сміятиметься, бо поліцейський гляне на неї із здивуванням і зачудується: «Така маленька дівчинка, а вже така велика. Ха, він буде дивитися, а вона рушить геть і поїде на велосипеді сама в магазин.

Скоро вона зможе користуватися ножом. У неї буде великий гострий ніж. Вона нарізатиме картоплю, хліб, сир і цибулю. Цілісінькими днями різатиме, візьме всі продукти з холодильника і шухлядок і поріже та посіче на малесенькі шматочки, а потім приготує для всієї сім'ї велику каструлю мінештри. Але дещо вона зробить точно не так, як мама: коли різатиме цибулю, вона не плакатиме і не шмаркатиме. Адже це так нерозумно: мама, така велика дівчина, а плаче через якусь нарізану цибулю.

Коли ж вона виросте ще більше, то під светриком носитиме ліфчик. До школи взуватиме чобітки. Носитиме їх на лосини, як Лучка. Чобітки будуть на маленьких підборах. Зранку вона фарбуватиме губи помадою, щоб вони виблискували, мов марбли. Ходитиме на шкільний автобус з торбою через плече. Коли повертатиметься додому, розповідатиме про дурненьких однокласників. Знатиме англійську, скаже: «Уан, ту, срі, фор, сенкс і соррі!» Коли її хтось запитає, як там в школі, іноді скаже: «Ок», а іноді: «Відстій», щоб використати всі круті словечка.

Ніка-пантофляна фея

Коли хтось із дітей зранку шукає свій тапок, мама не каже: «Котик вкрав», а «Вони мабуть там, де вчора впали з ніг».

Добре, що Ніка завжди все знаходить. Коли чує, що хтось питає: «Де мої пантофлі?» і мамину відповідь, вона відразу біжить на пошуки. Шукає всюди. На полицках, за диваном, в шухлядах. Вона така маленька, що може залізти під ліжку і за шафу. Перешукає в усіх закутках і в усіх шпаринах. Інші ж босі чекають на своїх ліжках.

Коли Ніка з'являється знову, то тримає в руках цілий оберемок тапочок. Червоні несе до Тіна, сині до Лучки, жовті до Лії... Її ж босі ноги чалапають холодною підлогою! Де ж її рожеві тапочки?

Тепер Тін, Лучка і Лія, уже взуті, снують по хаті. Ніка чекає на дивані.

Вони теж шукають по всіх закутках і шпаринах. Зазирають навіть у духовку, в кошик для білизни і за холодильник. Але рожевих тапочок не знаходять. Тоді Лучка здогадалася. Пішла подивитися в ящик з іграшками. Диви, диви, рожеві тапочки на лапках великого Нікиного ведмедика. Вночі у нього замерзли ноги, тож він взувся. Лучка принесла тапочки до великої кімнати. Ніка радіє. Якщо волохатий ведмедик змерз, то що казати про Ніку, в якої на ногах ані волосинки.

